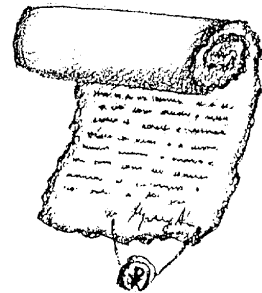

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2009. június 14. Úrnapja

XVII. évfolyam 3. szám

Hogy méltón vegyük magunkhoz az Oltáriszentséget!

Jézus velünk akart maradni a kenyér és a bor színe alatt. Úrnapján a velünk lévő Urat imádjuk, a körmenetben iránta való szeretetünket mutatjuk meg.

Minden Szentmisében alkalmat kínál számunkra, hogy tápláljon és erősítsen minket.

Hogyan készüljünk a találkozásra?

Lelki előkészület a bűnbánat. Akár már a templomba induláskor gondoljam végig, van-e olyan bűnöm, amely távol tart a Jézussal való találkozástól! Ilyenek a súlyos bűnök, de ilyenek lehetnek a halmozódó apróságok is. Ahogy a polcra rakódó por, ezek az apróságok úgy ülik meg lelkeket. De milyen jó, hogy Jézus alkalmat kínál a megtisztulásra is, amelyet a bűnbocsánat szentségében nyerhetek el. Figyeljünk arra, hogy a miséző pap szeretne felkészülten az oltár elé állni, többi testvérünk pedig szeretné, ha időben kezdődne a Szentmise. Ezért jó lenne, ha valaki gyónni szeretne, 15-20 perccel korábban érkezne. (A gyóntatószék ajtaján lehet egy csengővel jelezni, ha nem vagyok a gyóntatószéknél.)

A lelki előkészület másik formája a Szentmise elején a bűnbánati rítus. Ez a bevezető rész ráhangol bennünket a misére. Milyen jó lenne, ha aki áldozni szeretne, nem késne el a Szentmiséről! Hiszen Jézusunk szeretettel vár, hogy tanítson és tápláljon, mi pedig erre a szeretetre válaszolunk a misén való részvételünkkel.

A lelki előkészülethez tartozik a szentségi böjt is. A mai szabályok szerint ez egy óra az áldozás előtt.

A szentáldozáshoz, hogy Jézus valóban lelkünkbe szállhasson, és kegyelme hatását, szükségesek ezek az előkészületek. Ugyanakkor tudjuk, van néhány olyan állapot, amely az Egyház szemszögéből rendezetlen állapot. Vannak helyzetek, amelyekben nem lehetséges a bűnöktől való feloldozás, mert az illető életállapotában komolyan nem tud ígéretet tenni arra, hogy a bűnt elkerüli. Ilyen életállapot az együttélés, amely nem az egyház szándéka szerint van. Vagyis, ha egyházilag nem rendezett kapcsolatban él valaki, nem járulhat szentáldozáshoz. Akkor is, ha nem rendezhető egy előző házasság miatt, akkor is, ha bár lehetne, mégsem kötötték meg az egyházi házasságot. Ilyenkor a lelki áldozásra van lehetőség, vagyis imádságban kérhetik Isten kegyelmét.

A szentáldozáshoz járulásnál két módon léphetünk az áldoztató pap elé. Vagy a régebbi módon nyelvünket nyújtjuk,

olyan módon, hogy a pap rátehesse a szentostyát, vagy lehetőség van arra, hogy kézbe áldozzunk, amikor jól látható módon tartjuk kezünket, két kezünket egymásra téve, mintegy trónust formálva. Ilyenkor kicsit oldalra lépve, még az oltár közelében vegyük magunkhoz az Oltáriszentséget.

Hiszem, hogy Jézus jelen van a kenyér és a bor színe alatt. Remélem, hogy kis odafigyeléssel mindannyian méltó módon járulhatunk a Szentáldozáshoz.

Akos atya

Úrnapja

A legméltóságosabb Oltáriszentség ünnepe. Lüttich szent Júlianna látomásában látott várost, amelynek utcái virággal telehintve, a házak kivilágítva, feldíszítve. Majd egy pap ünnepélyesen menetel arany edénnyel a kezében, a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, sokaság követte, illatozó virágos rétre, aranyló búzamezőre. Ez több mint hétszáz évvel ezelőtt történt.

Mi is így készülünk ünnepelni. Korán reggel oltárokat készítünk, virággal, ágakkal. Családok, barátok fognak össze kis közösségekben, hogy a négy sátor a misére elkészüljön. Mert ezen a szép napon kivisszük a templomból a legméltóságosabb Oltáriszentséget az utcára, körmenetben imádkozva, énekelve. A pap az Oltáriszentséggel áldást ad a négy égtáj felé, és megáldja a híveket is, hogy szívünkben magunkkal vigyük a köztünk lévő Urat.

IV. Orbán pápa rendelte el 1264-ben az egész világegyház számára ezt az ünnepet.

A TARTALOMBÓL:

Téged Isten dicsérlek és hálát adok.....	2. oldal
Szeretettel és félelemmel.....	2. oldal
Az MKPK körlevele.....	3. oldal
Elsőáldozás.....	4. oldal
Gondolatok a Szent Pál év kapcsán.....	4. oldal
Olvassunk verset, mert érdemes!.....	5. oldal
Élő rózsafüzér zarándoklat, 2009.....	5. oldal
Máriabesnyőn jártunk.....	6. oldal
Szomszédolás.....	7. oldal
Bibliaolvasás - Rejtvény.....	7. oldal
Piroska és Farkas.....	7. oldal
KEMPIS (részletek).....	8. oldal
Krónika.....	8. oldal
Naptár.....	8. oldal

Dicsérve, imádva, hálás szívvel szeretve legyen a kenyér és bor színe alatt rejtett Jézus minden percben, minden oltárszekerényben, a földön a világ végéig áldassék, és vég nélkül magasztaltassék a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Vargáné, Eta

Téged Isten dicsérlek és hálát adok mindenért!

A tanév vége alkalom arra, hogy visszatekintsünk az elmúlt munkaévré.

Úgy látom, alapjában véve békében telt az év, megszokott dolgaink rendben haladtak. Különleges öröm volt a bérnyújtás tavaly ősszel, és külön öröm, hogy bár kevesen voltak bérnyújtóink, de mindegyiknek továbbra is aktív kapcsolata van az egyházzal, egyházközségünkkel. Jó volt átélni ünnepeinket, hogy sokan voltunk, együtt örülhettünk.

Amikor hálát adunk Istennek a munkaév kegyelmeiért, jó elgondolkozni azon, mit és hogyan fejleszthetünk tovább. Az a fájdalom ugyanis, hogy a megszokott programok a megszokott emberekkel zajlanak, de alig tudunk a különféle programokra új embereket meghívni. Legyen szó az idősebbek teadélutánjáról, a felnőtt hittanról, vagy az imádságos Bibliaolvasásról, a Szentmisén túli programjainkra alig vannak aktivizálható emberek. Leginkább a 20-50 közötti korosztály megmozdítása, meghívása nehéz.

Eppen ezért szeretném kérni, a nyár folyamán gondoljunk

végig, mire lenne igény. Milyen témákból hallgatnánk szívesen előadást, milyen további csoportokat lenne jó indítani? (házas csoport, imacsoport stb.)

Fontos lenne azon is gondolkodni, a gyermekeket hogyan tudnánk jobban a plébániához kapcsolni. Fontos a katolikus iskola, hiszen jó szellemben tanulhatnak a gyermekek, ennek kissé negatív oldala, hogy – tisztelet a kivételnek – eltávolodnak a plébániától. Hiszen a hittant az iskolában tanulják, a plébánián hirdetett programokra alig jönnek el, így nehéz kapcsolatot találni velük.

Tudom, mindenkinek rengeteg az elfoglaltsága, a mai világ különösen is rátelepszik mindannyiunkra. Talán éppen a plébánia körüli programok lehetnek azok a kapcsolódások, felemelő erők, amelyek túlemelnek a világ terhein, és könnyebbé teszik a mindennapi küzdelmet.

Várom a jelzéseket, akár beszélgetésben, akár emailen.

Ákos atya

„cum amore ac timore!” – "szeretettel és félelemmel"

Úrnapja, azaz az Úr Szent Testének és Vérének ünnepe alkalmából vegyük szemügyre a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletének alapvető módját: a szentáldozást, mégpedig Athanasius Schneider püspöknek a szentáldozásról szóló könyvecskéje alapján (*"Dominus est" – "Az Úr az"; Kovács Ervin Gellért premontrei atya fordításában, a könyv kiadás alatt áll, az előzetes részletek, melyekből idézek, szabadon terjeszthetők*).

Mint arról talán már többen értesültek, tavaly Úrnapja óta XVI. Benedek pápa minden nyilvános szentmiséjén kizárólag a hagyományos módon (nyelvre áldoztatva, az áldozó térdelve fogadja a Szentséget) szolgáltatja ki a Szent Eucharisziát. Az utóbbi évtizedekben sajnálatos módon uralkodóvá vált az ún. kézbeáldoztatás, melyről Ranjith érsek, az Istentiszteleti és Szentségi Fegyelmi Kongregáció korábbi titkára ezeket írja:

"Azt hiszem, eljött annak az ideje, hogy a kézbeáldozás gyakorlatát felülvizsgáljuk, és, ha szükséges, beszüntessük, hiszen azt a Sacrosanctum Concilium (a II. Vatikáni Zsinat liturgikus konstitúciója) és a zsinati atyák valójában meg sem említik, csupán egyes országokban engedélyezték, miután visszaélésképpen bevezették. Ma jobban, mint valaha szükséges segíteni a híveknek, hogy megújítsák élő hitüket az eucharisztikus színek alatt valószínűleg jelenlévő Jézussal, azzal a céllal, hogy magának az Egyháznak az élete megerősödjék, és védelmet nyerjen a hit veszélyes torzulásaival szemben, amelyeket a jelen helyzet folytonosan előidéz."

Ugyanő írja, magát a pápát idézve:

"az Eucharisziát, amely Krisztus Testévé lényegileg átváltozott kenyér és Krisztus Vérévé átváltozott bor, a köztünk élő Isten, csakis csodálattal és a lehető legnagyobb mértékű tisztelettel vehetjük magunkhoz, az alázatos imádást kifejező testtartásban. XVI. Benedek pápa Szt. Ágoston szavaira emlékeztet: „Senki sem eszi ezt a Testet, ha előtte nem imádta, vétkezünk ha nem imádjuk Őt” (Enarrationes in Psalmos 98,9: CCL XXXIX, 1385) és kihangsúlyozza a következőket: „az Eucharisziát magunkhoz venni annyit jelent, hogy az imádás magatartásával közelítünk Ahhoz, Akit fogadunk (...) csak az imádásban érlelődhet meg egy mély és igazi befogadókészség” (Sacramentum caritatis, 66).

Ennek a hagyománynak alapján világos, hogy következetessé és elengedhetetlenné vált az olyan testi és lelki gesztusok és magatartásformák felvétele, amelyek szorgalmazzák a csendet, a belső összeszedettséget, saját kicsinységünk alázatos elismerését. Annak mérhetetlen nagysága és szentsége előtt, Aki az eucharisztikus színekben előttünk áll. A legjobb módja annak, hogy kifejezzük tiszteletünket az eucharisztikus Úr iránt, az, hogy követjük Péter apostol példáját, aki térdre borult az Úr előtt és felkiáltott: „Uram, menj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok!”, ahogyan az evangélium elmondja nekünk. (Lk 5,8)"

De hogyan nézett ki valójában a "kézbeáldozás"? Így ír erről Athanasius püspök:

"A régi Egyházban a férfiaknak kezét kellett mosni a konszekrált Kenyér vétele előtt. Ezenkívül a hívő mélyen meghajolt, és az Úr Testét közvetlenül a szájába vette a jobb tenyeréről és soha a balról."

Különösen ez utóbbi tény figyelemre méltó: nem a másik kezével, hanem meghajolva közvetlenül a szájával vette magához az ostyát! Amint Athanasius püspök folytatja:

"A tenyér egyszerre szolgált paténaként és korporáleként (különösen a nők esetében). Így olvashatjuk Arles-i Szt. Cézár (470–542) egyik prédikációjában: „Minden férfinak, aki áldozni akar, meg kell mosnia kezét. És minden nőnek be kell takarnia tenyerét egy vászonkendővel, hogy arra kerülhessen az Úr Teste.” Az eucharisztikus Kenyér vétele után általában megtisztították vagy megmosták tenyerüket, ahogyan ez a mai napig előírás a papság számára a bizánci rítusban.

A régi Egyház ügyelt arra, hogy az Úr Testének kézre való fogadását külsőleg is a mélységes imádás magatartása kísérje, ahogyan ezt bemutatja Mopszvesztai Teodor következő prédikációja:

„Mindegyikünk úgy közeledjék, hogy közben lerója köteles imáadásának adóját, és így tegyen hitvallást arról, hogy a Király Testét fogadja. Te pedig, miután saját kezébe fogadtad Krisztus Testét, imádd Őt nagy és őszinte szeretettel, szegezd Rá tekintetedet, és csókold Őt.”

A káld egyház régi kánonjai tiltották mindenkinek, a celebráló papot is beleértve, hogy saját ujjával tegye szájába az eucharisztikus Kenyeret. Ehelyett mindenki közvetlenül a tenyeréből vette szájába az Úr Testét; ennek magyarázata pedig az volt, hogy itt nem valami közönséges ételről van szó, hanem mennyei eledelről: „A papnak megparancsoljuk, hogy a konszekrált Kenyér darabkáját közvetlenül a tenyeréről vegye magához. Nincs neki megengedve, hogy azt kezével helyezze a szájába, hanem szájával kell felvennie, mivel mennyei eledelről van szó.”

Ez volt tehát az eredeti "kézbe" áldozás. Mekkora tisztelettel kezelték ebben a formában is a Szent Testet! Azonban a visszaélések miatt (pl. tisztátalan kezek, a Szent Test földreerítése, ellopása - ilyen ma is van!) és az áhitat megfelelő elősegítése érdekében az Egyház bölcsen a pap általi közvetlen szájba áldoztatás formája mellett döntött, mely összekapcsolódik a hívő imádatát kifejező térdhajtásával. Értelemszerűen a papság számára maradt meg a Szent Test és Szent Vér közvetlen kezelése, de kicsoda tisztelettel!

"A káld és a szír-malabár rítusban van egy különlegesség, amely kifejezi a konszekrált Kenyér kezelésében megmutató mély tiszteletet: mielőtt a pap az eucharisztikus liturgia során ujjával érinti az Úr Testét, kezeit a tömjénfüst fölé terjeszti. Joseph Ratzinger bíboros (*a mostani XVI. Benedek pápa*) a következő észrevételt tette: az a tény, hogy a pap saját kezével veszi magához az Úr Testét, nemcsak hogy megkülönbözteti őt a laikusoktól, hanem tudatosítania kell benne, hogy a *mysterium tremendum* (a félelmet keltő titok) előtt áll, és hogy Krisztus személyében cselekszik.

Az a tény, hogy egy halandó ember közvetlenül a kezébe veszi az Úr Testét, Aranyszájú Szt. János szemében nagy lelki érettség követelményét jelentette: „A pap folyamatosan érinti Istent kezeivel. Micsoda tisztaságot, micsoda áhitatot követel ez tőle! Gondold meg tehát, milyen tisztának kell lenniük ezeknek a kezeknek, akik ennyire szent dolgokat érintenek!”

A hívők dolga pedig megfelelően fölkészülni (eredetileg éjfél-től szigorú, teljes böjt, azaz: semmilyen étel; sőt Keleten máig elvárás a három napos megelőző böjt; gyónás; előkészületi imák elvégzése - ez Keleten máig kb. fél órányi imakánon elvégzése a legnagyobb szentek imáival), majd **"szeretettel és félelemmel"** részesülni a Szentségben. Ahogy egy nemrégiben kiadott orosz egyházi útmutatás írja a mai áldozási gyakorlatot részletezve:

„Azok a laikusok, akik felkészültek a szent titkok vételére, a diakónus felszólítása után istenfélelemmel közeledjenek a kehelyhez, ahogyan a tűzhöz közelednének; közeledjenek a Szentségbe vetett hittel és Krisztus iránti szeretettel. Mindegyik vesse magát a földre és imádjja Krisztust, aki a szent misztériumokban valóságosan jelen van.”

Íme, ez is egy lehetőség a tisztelet és imádás kifejezésére. Akárhogyan is – de nem mindegy, hogyan – történt és történik a szentáldozás, a hagyomány tanúsága egyértelmű: különös (a hétköznapin túlmenő) tiszteletet kell tanúsítani testileg is a Szent Eucharisztia vételekor. Erre a legkevésbé alkalmas (mondhatni szinte alkalmatlan) mód, ha az áldozó kezével fogdosva veszi magához a Szent Testet, ahogyan pl. egy keksz vagy egy falat sajtot veszünk magunkhoz – de a szokásos étkezés előtt legalább kezet mosunk, míg manapság az Eucharisztia vétele előtt nem... Jelenleg ez sajnos megengedett mód, azonban ahogy a közelmúltban Canizares bíboros, az Istentiszteleti Kongregáció prefektusa nyilatkozta finom célzással: "a Szentatya eljárását bárkinek módjában áll követni". Mint ahogy a hívek ma is szabadon megtehetik, hogy "nyelvre" áldoznak, testtartásukban is megfelelő tiszteletet tanúsítva (megjegyzendő, a Keleten máig érvényben lévő egyházi törvény szerint Vasárnap és a Húsvét "ötvenedjében" nincs térdelés, ilyenkor meghajlással fejezik ki az imádatát a nyilvános istentiszteleteken, a külsőleg is megnyilvánuló tiszteletadás tehát ily formán megvan). Zárszóként álljanak itt ismét Athanasius püspök szavai:

"A régi Egyház és az egyházatyák arról tanúskodnak, hogy hihetetlenül kifinomult érzékük volt a rituális gesztusok jelentősége iránt. Hiszen a szakrális és liturgikus rítusnak első és maradandó hatása abban mutatkozik meg, hogy az embereket elválasztja és megszabadítja a hétköznapiságtól."

Monostori Gábor

A MAGYAR KATOLIKUS PÜSPÖKI KONFERENCIA KÖRLEVELE

Főtisztelendő Paptestvérek!

Az Istentiszteleti Kongregáció Prefektusa 2006. október 17-én kelt levelében értesítette a Magyar Katolikus Püspökkari Konferenciát a Szentatya döntéséről a szentmisében a bor konszekrációjának népnyelvű fordításával kapcsolatban.

Mint ismeretes a szövegben szereplő „*pro multis*” (sokakért) kifejezést egyes országokban „*mindenkiért*” (per tutti – for all) szóval fordították, és a Szentszék engedélyezte használatát. Magyar nyelven 1991-től használtuk ezt a fordítást.

A „mindenkiért” kifejezés teljesen megfelel Krisztus szándékának, aki minden férfiért és nőért meghalt a kereszten ezért engedélyezett használata nem érinti az érvényesség kérdését.

Mindezek mellett számos érvelést találunk a hagyományos „pro multis” formula precízebb fordítása, a „sokakért” javára. Ezért a **Szentatya elrendelte**, hogy azon nyelveken ahol az értelmező fordítást alkalmazták, a misekönyvek új kiadásában térjenek vissza a szöveghibák fordításokhoz.

Ezen utasítást követve – miután a Szentszéki jóváhagyást megkapta – a **Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elrendeli**, hogy az Eukarisztia szentségi formájában a bor konszekrációja a következőképpen hangozzék a magyar nyelvű szentmisékben:

**Vegyétek és igyatok ebből mindnyájan,
mert ez az én vérem kelyhe,
az új és örök szövetségé.
Ez a vér értetek és sokakért kiontatik
a bűnök bocsánatára.
Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.**

Ennek használata 2009. Pünkösöd ünnepétől kötelező.

Kérjük a paptestvéreket, hogy erről a változásról tájékoztassák a híveket, és következetesen és fegyelmezetten használják az új szentségi formát. (Csak egy szó változik a szövegben, ezért még nagyobb figyelmet kíván az áttérés.)

Annak érdekében, hogy megkönnyítsük a használatban levő misekönyvekben a javítást, öntapadós matricákat készítettünk, amelyek könnyen beragaszthatók a régi szöveg helyére. Ezeket a körlevéllel egy időben az Egyházmegyei Hivatalok eljuttatják a plébániákra.

Budapest, 2009. május 11.

Dr. Erdő Péter

bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek,
az MKPK elnöke

Elsőáldozás

Négy évtizede egy májusi vasárnapon nagy izgalommal álltam édesanyám előtt. Utolsót igazított a fehér ruhámon, fejemre tette a koszorút. Megsimogatta az arcomat, kézen fogott és indultunk a templomba. Aznap volt az elsőáldozás. Tele volt a szívem várakozással.

Vártam a csodát, amikor a kis fehér kenyér színe alatt Jézus költözik a lelkembe, s ezzel megváltoztatja az életem. És ez a mai napig így van. Minden szentáldozásban várom a csodát, és érzem az örömet, hogy megint Jézussal találkozhatok.

Az idén 10 kisgyermek élhette át ezt az első találkozást. A hittan órákon, a felkészülés során nemcsak ismereteket akartam adni nekik. Szerettem volna, hogy a szívükben ott legyen a vágyakozás az Oltáriszentség csodája iránt. Ezt segítette szüleik kísérő szeretete, a szentmise ünnepélyessége, a templomi közösség örömteli együttléte. A „magvetés” megtörtént. Segítsük őket, imádkozzunk értük!

Baba néni

„Ki vagy te, Uram?...Mit akarsz tőlem, mit cselekedjek?”

- Gondolatok a Szent Pál év kapcsán -

A XVI. Benedek pápa által meghirdetett **Szent Pál évvel** kapcsolatos cikkek összekötő gondolata az ünnepi mise prefációja: „**feltárta nekünk hitünk mélységes értelmét**”.

Megtérésekor ezt a kérdést tette fel Pál „**Ki vagy te, Uram?... Mit akarsz tőlem, mit cselekedjek?**” Az Úr azt válaszolta neki: „Kelj fel és menj be a városba, ott majd megmondják neked, mit kell tenned.” (ApCsel 9, 5-6) Az apostol engedelmeskedett az Úrnak és erre hív minket is. A Szentírást kezünkbe véve megkérdezhetjük mi is: „Mit akarsz, Uram, tőlem?” Amennyiben az Újszövetségben „keressük” válaszunkat, Pál 14 levelével találkozunk, melyekben először az elvontabb teológiai kérdésekkel foglalkozik, megmagyarázza Jézus tanítása alapján az Ószövetség és az Újszövetség kapcsolatát, majd kifejti az evangéliumi tanítást Krisztus személyéről, a megváltásról, a megigazulásról, az Egyházzal, a keresztségről és az Eucharisziáról. Meringathatatlan erővel hirdeti a feltámadást, amely keresztény életünk alapja. Pál személyében láthatjuk, hogy Jézus Krisztus – aki az üdv-történet csúcsa - mennyire képes hatni egy ember életére.

Pál segít minket, hogy megértsük a hit semmivel sem helyettesíthető értékét. A Galatákhoz írt levelében ezt írja: „Tudjuk, hogy az embert nem a törvény szerinti tettek teszik igazzá, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit.” (Gal 2,16) Majd így folytatja: „Mert a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. **Krisztussal együtt keresztre vagyok szegezve: élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem.** Amit pedig most a testben élek, azt az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” Gal 2, 19-20.

Saul teljesen tisztában volt vele, hogy hivatása és küldetése szorosan kapcsolódik a Kereszt misztériumához. Az apostol életében az egység a keresztre feszített Krisztussal nemcsak egy elméleti ideál volt. A korintusiaknak írt második levelében. Pál örömmel idézi fel az Úrért vállalt szenvedéseit: „Ezért a legszívesebben a gyöngeségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje költözzön belém. Kedvem telik a Krisztusért való gyöngeségben, gyalázatban, nélkülözésben, üldöztetésben és szorongatásban, mert amikor gyöngye vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12,9-10)

XVI. Benedek a következőket mondta: „Szent Pál többé nem magáért, az őt megillető igazságosságért él. Krisztusból és Krisztussal él: odaadja önmagát, nem saját magát akarja megvalósítani. Ez az új irány, melyet a hit ad nekünk. Krisztus Keresztjével, önátadása leghatalmasabb kifejeződésével szembesülve senki nem dicsekedhet saját magával...”

A hívás, hogy a pogányok tanítója legyen, egyben és lényegében meghívás arra, hogy együtt szenvedjen Krisztussal, aki kínszenvedése által váltott meg minket. Egy olyan világban, amelyben a hazugság hatalmas, az igazságért szen-

vedéssel kell fizetni. Aki el akarja kerülni a szenvedést, távol akarja tartani magától, az magát az életet és annak nagyságát tartja magától távol. Nincs szeretet szenvedés nélkül, anélkül a szenvedés nélkül, mely együtt jár azzal, hogy lemondunk önmagunkról, átalakulunk és megtisztulunk az igazi szabadság elérése érdekében. Ahol nincs semmi, amiért érdemes szenvedni, az élet is elveszíti az értékét.

Az Oltáriszentség, keresztény létünk középpontja Jézus értünk hozott áldozatán alapszik; a szeretet áldozatából született, amely a Keresztben érte el csúcspontját. Ebből a szeretetből élünk, amely odaadja önmagát. Megadja nekünk a bátorságot és az erőt, hogy Krisztussal és Krisztusért szenvedjünk ebben a világban, tudva, hogy így életünk naggyá, éretté és igazzá válik."

Baksay-Botos Eszter

Az elsőáldozás napján a Katolikus Rádió kívánság műsorában a következő vers hangzott el a tétényi elsőáldozókért:

Mécs László Májusi legenda

Olvassunk verset, mert érdemes!

Zöld vetések ringó tengerében
gyalogösvény ment, oly keskeny éppen,

mintha Mózes vágta volna széjjel
világhírű varázsvesszejével.

Léha tücskök dáridója zengett,
s csiklandozta a mosolygó csendet.

Bár szívemben régi túske égett,
megáldottam a nagy midenséget.

Az utacskán lábom hetykén ment át,
orrom mesét szimatolt, legendát.

S íme jött is szembe az ösvényen
egy szakállas koldus lassan, vénen.

Úgy mutatta félkarját, a csonkát,
pőrén, mint pénz-kölykező vagyunkát.

Másik karja felém nyúlva pénzt kért.
Belenyúltam a zsebembe pénzért.

Számolgattam, aprópénzt kerestem
bosszankodva és fukarka-resten.

S míg pirulva pénzt böngészve álltam,
hirtelen lúdbőrös lett a hátam,

különleges túlvilági csend lett,
harangvirág hallhatóan csengett,

s bár lehunytam mindkét szempillámot:
mintha Jézus nézett volna rám ott,

borzongások leptek el, mint hangyák,
s meghallottam Jézus titkos hangját:

„Mit számolgatsz olyan kínos-bölcsen?
Mikor kértél, hogy szíved megtöltssem

boldogsággal, s balzsam kellett, kegszer:
anyád csókját számoltam csak egyszer?

Megszámoltam álmaid vetését,
gyermek, fák, fecskék nevetését,

holdas esték néma titkú báját,
lepkék, rétek tarka karneválját?

Megszámoltam a sok szívet, ember,
mely feléd nyílt mint tulipán-tenger?

Számoltam az égből rádszalasztott
napsugarat, jóságot, malasztot?

Megszámoltam csöppenként a vérem,
mely kifolyt, hogy élhess hófehéren,

s boldogsággal szívedet megtöltsse?
-- Te meg számolsz mint garaskák bölcse!"

... E szavakra pillám fölnyitottam,
de nem láttam csak a koldust ottan.

Pénzt várt. Én meg zavaromban nyomban
pénztárcámot a markába nyomtam.

Ó rémnézett félve, megindultan,
s azt gondolva, hogy megbolondultam:

futni kezdett. Nagy jókedvem támadt,
zöld kalászkok csókolták ruhámat,

tust vonózott a föld minden tücske,
s a szívemből önmagától
kihullott egy régi rozsdás túske.

Élő Rózsafüzér zárándoklat Budapestért 5. szakasz (2009. május 12.)

Szívet melengető örömteli érzés az Élő Rózsafüzér láncszemének lenni. Érezni az összekapcsoló erőt, hitet, városunkért és lakóiért imádkozva, zárándokként a Szűzanya oltalmazó, anyai védelmét kérve.

Idén harmadik alkalommal indultunk útnak a farkasréti Mindenszentek plébániatemplomból, a szervezők eligazítása és a közös ima után Krisztus keresztjét követve, kezünkben a templom ajtajában lelki útravalóul kapott zsoltár részlettel.

Zárándoktársaink Máriaremete felé, mi pedig, mintegy százan, Nagytétény irányába kezdtük meg egész napos zárándoklatunkat. Kertes, családi házak, majd a gazdagréti lakótelep hatalmas paneljei között kanyargott menetünk, ahol a Mária énekek dallamai az ablakokba csalta az ébredező embereket.

Első állomásunkon, a Gazdagréti Szentangyalok templomában Lipp László atya fogadott bennünket, rövid betekintést adva a templom alig 20 éves történetébe és a helyi egyházközösség életébe. Szívélyes vendéglátás, üdítő és sütemény a testünknek, László atya áldása a lelkünknek és újult erővel és néhány csatlakozóval folytattuk utunkat, most már a rózsafüzért imádkozva.

A Dobogó dombra felvezető utunk a hazánknak dicsőséget szerzett olimpiakonok emlékparkjának méltatlanul elhanyagolt, fűvel benőtt emlékkövei között haladt. A domb tetején élénktárult csodálatos városunk látványa és szívből, őszintén hangzott fel közös könyörgésünk: "A mindenható Istennek, az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek az áldása szálljon erre a fővárosra és minden benne élőre..."

Zarándoklatunk következő állomásán a kelenvölgyi Szentháromság plébániatemplom előtt Michels Antal plébános köszöntött bennünket. Meghallgattuk a templom történetét, majd a lelkes zarándokok pillanatok alatt eltűntették Janka néni hagyományosan finom, meleg pogácsáját és forró kávéját.

"Tóni" atya áldása után nekivágtunk utunk legnehezebb, Kamaraerdőbe felvezető, meredek szakaszának, ahová 12 órára felérve, a Mária rádió közös imádságába bekapcsolódtunk, és együtt imádkoztuk az Úrangyalát a zarándoklat többi szakaszának résztvevőivel.

Utunkat és imánkat az erdő fáinak kellemes hűvösében folytattuk, a kamaraerdei nagyrétig., ahol hosszabb pihenőt tartunk, majd újult erővel, rózsafüzérral kezünkben, imával ajkunkon haladtunk a csendes, erdei ösvényen.

Budatétényben a patinás szépségű 1780-ban épült Szent Mihály kápolnában, mint az előző két évben is áhítattal hangzott fel: 'Szent Mihály arkangyal! Védeld minket a küzdelemben!...' A Názáret Misszióház lakóinak életéről és tevékenységéről Klára nővér beszélt nekünk. Fáradtságunk feledését üdítővel és finom földieperrel segítették.

A forró nyári délután a Szent István király plébániatemplom hűvösében Udvarnok László plébános a templomot bemutató érdekes és derűs előadásával többször hangos jókedvre derítette a kimerült zarándokokat.

A Baross Gábor telepi Jézus Szíve templom idén nem csak harangzúgásával köszöntött bennünket, Verőcei Gábor atya szívélyes invitálására betértünk az éppen hetven éves templomba.

Énekelve értünk a Szent Donát-hegyre, ahol a "Boldogasszony anyánk,..." tárogatón felsíró, szívbemarkoló dallama fogadott bennünket. Megilletődötten mondtunk imát az aradi vértanúk emlékére ültetett fák tövében, a Donál életüket vesztő katonák emlékköve és az 56-os forradalom után kivégzett mártírok kopjafája előtt. A Donát-hegyről már jól látszott zarándoklatunk célállomása, a családi házak közül kimagasló, dombra épült, több, mint 250 éves nagytétényi templom hívogató tornya.

Lábunkban most már közel 19 km fáradságát lelkünk frissességével, a rózsafüzés imádkozásával és Mária énekekkel feledtettük. Hívogatva köszöntő harangzúgására egyesült csapatunk a Soroksárról érkezőkkel, s Fülöp Ákos atya mindegy kétszáz kellemesen elfáradt, csillogó szemű zarándokot vezetett a nagytétényi Nagyboldogasszony templom hús falai közé.

Az esti szentmisét Udvardy György püspök úr celebrálta, aki végigjárta velünk az 5. szakaszt, egyike volt a reggel útnak induló zarándokoknak. A szertartás meghitt, különleges hangulatához hozzájárult a budafoki Adoremus ének-és zenekar.

A nagytétényi hívek jóvoltából a szentmisét követő bőséges agapé után, már cseppet sem fáradtan, indultunk haza. Ki a szomszéd utcába, ki Budapest, ki az ország távolabbi részébe.

Jövőre veletek ugyanitt, esetleg végig az úton, esetleg csak az esti misén - halottuk itt is, ott is, az egymástól elköszönő régi vagy új ismerősöktől.

Köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának, hogy részei lehettünk az élő láncnak, s reméljük, hogy ott lehetünk a következő alkalommal is.

/nagytétényi zarándokok – Bagyula Éva/

Máriabesnyőn jártunk

Újra elérkeztünk május, vagyis Pünkösd havához, s mint szokásos, május 1-re kirándulást hirdetett Ákos atyánk. Most Máriabesnyőre.

Akik vállalkoztak az előre is látható szép útra, a hirdetett időre rendre megérkeztek gyülekezésünk színhelyére, vagyis Templomunk elé. Utunk zökkenőmentes volt, s hamar megérkeztünk a besnyői Bazilika elé, ahol lelkipásztorunk már várt reánk. Ugyanis péntek lévén, a Mária Rádió napindító reggeli magazin műsorát vezette, így közelebb került a helyszínhez.

A templom építésének történetét elmondó vezetőnk is várt már. Tőle tudjuk, hogy az akkori birtok tulajdonosa, Grassalkovich Antal, miután két feleségét eltemette, a harmadik feleség, Klobusiczky Teréz betegágyánál fogadalmat tett, asszonya felgyógyulása után kápolnát épített a Boldogságos Szűz tiszteletére. Csak a helyszín volt kétséges. Egy viharos napon hazafelé tartva a lovak megbokrosodtak s egy furcsa falmaradványba ütköztek Besnyő határában. Megszületett az elhatározás, ide

építik meg a kápolnát. Az oltárra téve most is látható az a kődarab, amiben megbotlott a ló.

1759-ben egy kőműves álmában megjelent a Szűzanya, karján a kis Jézussal és így szól: Holnap, a régi templom romjánál találsz egy kincset, ami az oltárra kell kerüljön. Valóban, másnap egy kő alatt talált egy csontdarabot, amely a Boldogságos Szűzanyát ábrázolta, karján a kisdéd Jézus, és mindkettőjük fején korona ékeskedett. A grófék egy ezüst tartóban elhelyezték a főoltáron! Sok gyógyulni vágyó könyörgő ember zarándokol ide azóta is.

Megnéztük még az altemplomot, amit a szentek, közöttük Pió atya festett képe is díszít. Végül a kripta megtekintése következett, ahol a család szarkofágja nagyon jó állapotban látható. A szétszórta koporsók és a halottak azonosításával a rendszerváltás után restaurálták.

Befejezéséppen lementünk a temetőkertbe Teleki Pál gróf sírjához, amit szépen, gondozottan, sok virággal beültetve találtunk. A cserkészek mondhatjuk fővezérére

- Durva Dávid mindenkivel hatalmaskodik, ha visszaszólnak neki, akkor verekszik, aztán meg gúnyolódik, ha elsírja magát az áldozata. Pedig mikor lóg az iskolából, vagy amikor puskázik, betarthatnánk neki. Meg kéne beszélnem az edzésen az ifi csapattal, hogy verjék meg alaposan.

Nagymama megértően, de fejét csóválva szólalt meg: - A bosszú nem szép dolog, és nem is jó tanácsadó. Remélem, ha akarnál, sem tudnál Dávidnál durvább és gonoszodóbb lenni. Vagy talán gengszterre szeretnél válni? Mi nem tehetjük azt, amit a világ rosszai tesznek, nem követhetjük őket!

- Ha tudjuk, elkerüljük az ilyeneket, ha mód van rá, védekezünk, ha meg nem, akkor elszenvedjük őket.

- De hát, nagymama, ez igazságtalanság – szólalt meg Piroska. - Dávid a lányokkal is szemtelenkedik, olyan goromba!
- Ennek ellenére azt hiszem – folytatta nagymama - ha most Farkassal te is ott lettél volna, bizonyára szelídebben viselkedett volna.

- Az igazságtalanság persze bosszantja az embert. Sokan naphosszat tudják sorolni jogos sérelmeiket: besurranó tolvajok, erőszakoskodók, kíméletlen harácsolók, saját zsebüket dagasztó politikusok.

- Így nézve milyen érdekes, sőt megdöbbenő, amit Jézus mond az őt hallgatóknak: Nagyobb ellenségeitek nektek a bűnösök, mint a megszálló római katonák! Bizony, a bűnöm, a lelkem tisztasága nem másokon, hanem rajtam múlik! Az örök életem rajtam múlik! A lelkünk épségére még a testi sérelmeknél is fontosabb ügyelnünk!

- No, de itt az ideje, hogy megadjuk a testnek is, ami neki jár. Kézmosás, asztalhoz! Leves után megédesítem az életeteket, diós csigát sütöttem, vaníliás cukorral locsogattam!

ke

KRÓNIKA

- Ápr. 15.** Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért. (Rózsafüzér, szentmise, szentségimádás.)
- Ápr. 26.** Gyalogtúra a Vértesben.
- Máj. 01.** Autós-gyalogos kirándulás Máriabesnyőre.
- Máj. 10.** Elsőáldozás a 10 órás szentmisén
- Máj. 15.** Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért. (Rózsafüzér, szentmise, szentségimádás.)
- Máj. 16.** Ismét fogadó végállomása voltunk az Élő Rózsafüzér záródoklatnak..
- Jún. 14.** Úrnapja, Krisztus testének és vérének ünnepe.

NAPTÁR

- Jún. 15.** hétfő, 18.00: **Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért.** (Rózsafüzér, szentmise, szentségimádás.)
- Jún. 19.** Felnőtt hittan **évváró** alkalom
- Júl. 15.** szerda, 18.00: **Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért.** (Rózsafüzér, szentmise, szentségimádás.)
- Aug. 02-07.** **Hittanos tábor.**
- Aug. 15.** szombat, **Templombúcsúnk** (Nagyboldogasszony) ünnepe.
- Aug. 20.** csütörtök, **Szent István király ünnepe.** 17:00 – ünnepi Szentmise a budapesti Szent István Bazilikánál.

KEMPIS

(Részletek)

Első könyv

21.

A derék ember mindig talál elegendő okot a fájdalomra és a sírásra.

És minél komolyabban vizsgálhatja magát, annál jobban elszomorodik.

Jogos fájdalom és belső töredelem akkor ébred bennünk,

ha bűneinken és hibáinkon elmélkedünk, amelyek olyannyira behálózunk:

hogy a mennyei dolgokról elmélkedni ritkán tudunk.

Ha többet gondolkodnál halálodon, mint a hosszú életen,

minden bizonnyal jobban igyekeznél megjavulni.

22.

Szánandó vagy, akárhol légy, akárhova fordulj is,

ha Istenhez nem térsz.

Mit háborogsz,

hogy nem sikerül minden úgy, ahogyan szeretnéd, óhajtanád?

Ki az, akinek minden kívánsága szerint történik?

Sem én, sem te;

sem senki ember a földön.

Senki a föld hátán nincs valamilyen háborgattatás és búsulás nélkül:

sem király, sem pápa.

Kinek van legjobb dolga?

Bizony annak, aki Istenért valamit el tud viselni.

Kempis Tamás: Krisztus követése

(Fordította Jelenits István Dr. Ecclesia, Budapest, 2004. Kilencedik kiadás.)

A Hírlevelet kiadja: a nagytestényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőczei Gábor plébános és Szeibert András, Felelős kiadó: Fülöp Ákos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Koncz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a.
Németh András (2440. Százhalombatta, Strand utca 44.

Tel: (1) 207-5977),
Tel: (23) 357-195).

A plébánia leveleszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.